

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΜΗΝΟΣ

Ζωή και θάνατος. — Μία λεοντή. — Οί ηθικο-
λόγοι χορεύοντες boston. — Τα φύλλα της λα-
τάνιας και ο βαλλισμός των Καρνατίδων. —
“Ο χορός των ήχων. — “Ο “Αλφόνσος Κάρ, ο
Δημιουργός, αί “Εστιάδες, οί ὄφεις, ο Καλα-
ματιανός, τὸ Pas d'Espagne και ὁ ἅγιος Χρυ-
σόστομος. — Αἰσθητικαὶ παρατηρήσεις. — “Ο
ἀλέκτωρ και τὰ ἰδρωμένα μέτωπα. — “Ο αἰώ-
νιος Βασιλεὺς και ἡ ἐξωτεινμένη γεροντοκόρη.
— “Η μὲς Λάιτε Φοῦλλερ. — Αἱ ἀρχαῖαι “Ελ-
ληνικαὶ ὀρχήσεις. — Τὰ κλασικὰ ἀγγεῖα, ὁ “Ο-
βιδίος, ὁ Δουκιανός, ὁ κόρδαξ. — “Επὶ τῆς
κωπαστῆς. — Λάκρυα και φῶς. — “Ιδανικὸν
φεῦγον. . .

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Αἰδῶς ἀπέθατε,
ζήτω ἡ Προσω-
πίς! “Ηθελα γὰρ
εἶχα ἐμπρὸς μου
ὅλους τοὺς ἠθι-
κολόγους, γὰρ κα-
τέργριπα τὴν λε-
οντήν τῶν και
γὰρ τοὺς ἔλεγα:
Ριφθῆτε εἰς τοῦ
χοροῦ τὴν ζά-

λην, ρίψατε ἐπ’ αὐτῶν σας ἄντ’ ἰσποδοῦ κομφετί,
κρυφθῆτε ὀπισθεν ἐνὸς ποικιλοχρόνου παριῶν και
ροῦώσατε τί θὰ ’πῇ ζωή, τί θὰ ’πῇ ἐλευθέρια
σκέψις! . . .»

Ἀντὶ ἐσκεπτόμην προχθές ὅταν βυθισμένος
εἰς ἓνα μαλακώτατον ἀνάκλιτρον, κάτω ἀπὸ
τεράστια φύλλα λατάνιας, ἔβλεπα ἐμπρὸς μου
γὰρ στριφογυρίζουν, ὅπως τὰ ἄλογα εἰς τὴν πη-
γάδα, τόσα χαριτωμένα ἀληθῶς ζεύγη. Καὶ ἔ-
βλεπα τὴν ὑπερηφάνειαν μερικῶν χορευτῶν, διότι
ἐκλείον εἰς τὰ στήθη τῶν ἀλαβάστρινα κάλλη
και ἄλλους ἀσθμαίνοντας ἀπὸ τὴν κούρασιν και
ἄλλους προσέχοντας μήπως προσκρούσουν, και
ἔβλεπα τόσας Καρνάτιδας γὰρ πλημμυρίζουν
ἀπὸ ζῶν καὶ γ’ ἀφιέρται εἰς τὴν μέθην τῆς
ἀπολαύσεως, ἀναζητοῦσαι τὰ βάθη ἐνὸς γλυκυ-
τάτου ὀνείρου. Τὰ φῶτα, ἀφθονα, ἡλεκτρικὰ
φῶτα, συνέθετον ἄλλω περὶ τὴν κεφαλὴν ἐκά-
στης γυμνωλένου χορευτρίας και οἱ ἤχοι τοῦ
χοροῦ ἐστροβιλίζοντο και αὐτοί, μαινόμενοι, εἰς
τὴν πλήρη ἱριδος και ἰάσμον μυροδόλου ἐκείνην
και συγκλονιζομένην αἰθούσαν. . . Καὶ ἐσκέφθην
πόσον δίκαιον εἶχε γὰρ σκεφθῇ ὑπὸ τὰς φιλύρας
ὁ Κάρ τὴν κάθοδον τοῦ πνεύματος εἰς τοὺς
πόδας τῶν χορευτῶν. Ἀλλὰ διὰ τοὺς θεατὰς ὁ
χορός, ὁ καρδιακὸς αὐτὸς σεισμός, ὁ ἀριθμῶν
πολλάκις ἐρείπια αἰσθημάτων, εἶνε μία ἀφορμὴ

ὅπως τὸ πνεῦμα πηγαίνει πολὺ ὑψηλότερα ἀπὸ
τὴν ὁστένην θήκη, εἰς ἣν τὸ ἐνέκλεισεν ὁ Δη-
μιουργός. Δὲν γινώσκω βαθύτεραν και ἀληθεστέ-
ραν φιλοσοφίαν ἀπὸ τὴν σκέψιν τὴν ὅποιαν
προκαλεῖ ἐν χορευτικὸν ζεῦγος εἰς ἓνα ἀπλοῦν,
ὀλίγον μπλάζ ἢ ἰδεολόγον θεατὴν.

Μοῦ ἐρχονται εἰς τὸν νοῦν ὅλα τὰ εἶδη τῶν
χορῶν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τοῦ
θεάτρου τῆς Βιέννης, ἔνθα εἶδε τὸ φῶς ὁ νεώτε-
ρος χορός· ὁ τῶν “Εστιάδων ἐν τῷ ἱερῷ τῆς
“Αφροδίτης και ὁ χορὸς ὁ εἰδωλολατρικὸς περὶ
τῶν ὄφρων ἐν “Αμερικῇ· ὁ Καλαματιανὸς ἐν
ὑπαίθρῳ και τὸ Pas d'Espagne ἐν πολυτελεῖ αἰ-
θούσῃ, και δὲν εὕρισκω τίποτε τὸ ὅποῖον γὰρ ἀνυ-
ψώρη, γὰρ ἐξαίρη· μία πολὺ εὐμορφα κεκαλυμ-
μένη ὑπὸ κοινωρικὸν πρόσχημα τάσις φιληδό-
νου ἀπολαύσεως. Δὲν θέλω γὰρ εἰπῶ ὅτι εἶχε
δίκαιον ὁ ἅγιος Χρυσόστομος ὅστις δὲν ἀφήκεν
ἀρὴν τὴν ὅποιαν γὰρ μὴ ἐξεσπενδόνησε κατὰ τοῦ
χοροῦ, οὔτε τοὺς ἄλλους πατέρας τῆς “Εκκλη-
σίας δικαιολογῶ, οἵτινες ἀπηγόρευσαν εἰς τοὺς
Χριστιανοὺς τὸν χορὸν. Πρόκειται περὶ παρα-
τηρήσεως αἰσθητικῆς. Παίζεται μία κωμῳδία εἰς
τὰ φωτόλουστα μέγαρα και εἰς τὸ πανδαιμόνιον
ἐκεῖνο τὸ χειμαρῶδες τῶν ποδῶν ἐνυπάρχει
τόση ἀπάτη, ὥστε καταφεύγω εἰς τὴν ἐρριμένην
κάπον προσωπίδα μου, ὑποδύομαι τὸν παλιὰ-
ττον και ἀπολαμβάνω και ἐγὼ τῆς κοσμικῆς
θιέλλης ἐμπαίζων και ἐμπαϊζόμενος. φλναρῶν
και ὠθούμενος, πειράζων και πειραζόμενος. Καὶ
ὅταν ὁ ἀλέκτωρ ἐσημαιο, ἐκ τοῦ ὕπνου ἐγειρό-

Φ. Ἀριστένης

Καλλιτέχνης Πιερότος.

(Γελοιογραφία ὑπὸ Λεων. Γεωργιάδου)

Φωτογραφία Κ. Κόνσολα

μενος, τῆς Ἡοῦς τὴν δειλὴν, τὴν παρθενικὴν ἐμφάνισιν καὶ εἶδα τὸν ἰδρώτα ῥὰ στάζῃ ἀπὸ τόσα χαριτωμένα μέτωπα καὶ τόσα στήθη ἀπηνδισμένα καὶ τόσα χεῖλη στεγνὰ καὶ τσόνους βοστρύχους ἐπαρυστάτας, ἐμειδίασα εἰρωνικώτατα καὶ εὐχαριστήσας τοὺς οἰκοδεσπότας διὰ τὸ θέαμα τὸ ὅποιον μοῦ παρέσχεον ἐρρίθην εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ὅποιαν ἠγάγε τὸ ροδόστεφές γαλάκτωμα τῆς αὐγῆς καὶ ἀπορρίπτων τὴν ξεβαμένην προσωπίδα μου ἐζήτησα τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὑπερήφανον καὶ κυρίαρχον ἀλήθειαν, εἰς τὴν προπομπὴν τὴν χροκόπεπλον τοῦ Αἰωνίου Βασιλέως, περὶ τὸν ὅποιον ὡς Μαινὰς, ὡς Βαχχίς οἰστρήλατος περιστρέφεται εἰς ἓνα ἀτελεύτητον χορόν, ἀλλὰ χωρὶς καβαλιέρον, ἢ ἁμαρτωλὴν αὐτὴ γεροτοκόρη, τὴν ὅποιαν ἡ Γεωγραφία ὀνομάζει Γῆν...

Μία ἀπὸ τὰς ὡραιότερας μου ἀναμνήσεις τῶν Παρισίων εἶνε μία Ἀγγλίς ἡ Φοῦλλερ — τὸ θαῦμα τῆς χάριτος καὶ τῆς ὀρχήσεως. Τὴν ἐνθυμοῦμαι ἐντός τοῦ περιβάλλοντος τῆς Παγκοσμίου Ἐκθέσεως εἰς ἐν περιπτερον, τὸ ὅποιον προχείρως εἶχε στήση. Καὶ τὴν εἶδα μεταμορφωμένην, γαρταστικὴν, χορεύουσαν, πετώσαν, συστρεφόμενην, καὶ εθαύματα τὸ βλέμμα, τὴν χεῖλη,

τὰ στήθη, τὴν κόμην, τοὺς πόδας, τὴν ἀνταρσίαν τῶν μυόνων, τὴν εὐπειθειαν τῆς σαρκός, τὴν οἶον εἰ ἀποσύρῃσιν τῶν ὀστέων, τῶν καμπύλων κινήσεων τὴν ἀνέφικτον γοητείαν, τοῦ στροβίλου τὴν αἰθερίαν πτῆσιν. Καὶ τὴν ἐφαρτάσθην αἰφνης ὡς μίαν ἀνάμνησιν τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ὡς μίαν Ἀρναδα νέμην, ὡς μίαν Νηρηίδα. Ἡ ἀρχαία παράδοσις ἐνεσαρχοῦτο τελείως ἐν αὐτῇ. Τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα, τὸ εὐφάνταστον καὶ εὐεπίφορον ἐεδύετο σάρκα. Καὶ ἔφυγα ἀπὸ τοῦ θεατρῶντος μετὰ τὴν ἐντύπωσιν αὐτὴν τοῦ ἀρχαίου καλλίου καὶ τῆς ἀρχαίας ζωῆς.

Ἡ δαιμονία ὀρχηστρίς δὲν διέφυνε τοὺς ἑλληνικοὺς ἐκείνους πόθους. Τὸ ἀνήσυχον πνεῦμα τῆς κατερόησε ποῦ ἐνεπύρχεν ὁ θρίαμβός της, καὶ ἡ ἰδιοφυΐα τῆς ἐξεχύθη ἀκράτητος εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλλ. ἀναπαράστασιν. Καθιέρωσε νέον εἶδος τέχνης, τοὺς ἀρχαίους ἑλληνικοὺς χορούς, τοὺς ὁποίους καὶ χορεῖται τῶρα κατὰ τὴν περιόδειαν τῆς εἰς Ἀμερικὴν, Λορδίνον καὶ Βιέννην. Ἡ Φοῦλλερ μετὰ τοὺς χορούς αὐτοὺς κατέστη ἡ μεγάλῃ sensation τῶν Ἀμερικανικῶν αἰθουσῶν τῶν ἐκατομμυριοῦχων.

Τοὺς ἀρχαίους ἑλλ. χορούς ἡ Φοῦλλερ ἐσπούδασεν ἐκ τῶν ἀρχαίων ἀγγείων καὶ ἐξ ἀναγνώσεως τῶν ἀρχαίων κλασικῶν. Χορεῖται τὸν Θεόκριτον καὶ τὸν Ὀβιδίον, ἀναπαριστῶσα καθ' ὅλα τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν ὀρχησιν. Χορεῖται δὲ γυμνόπους, δεικνύουσα πόσον ἐκτραστικὸς δύναται ῥὰ εἶναι ὁ ἀνθρώπινος ποῦς καὶ πόσον βάρβαρον εἶναι ῥὰ ἐγκλείεται εἰς ἄχαρι ὑπόδημα. Αἱ Βαχχίδες τῶν ἀρχαίων ἀγγείων καὶ αἱ Ταραγδαὶ κόραι ἀναβιοῦσιν ἐν τῇ ὀρχήσει τῆς μῆς Φοῦλλερ, ἡ δὲ θεὰ τῶν ἀρχαίων τούτων ὀρχήσεων ἐμποιεῖ τοιαύτην ἐντύπωσιν οἷαν οὐδεὶς τῶν νεωτέρων χορῶν. Ἀγνωστον ἂν ἡ νεώτερα ὀρχηστρίς χορεῖται τὸν βαχχικὸν χορόν, τὴν πυρρίχην καὶ τὸν χορδακὰ, τὸν ὅποιον τόσον ἀγαπᾷ ὁ Λουκιανός.

Οὐδέποτε ἡ ἀρχαιολογικὴ ἐπιστήμη παρέσχεον ἐμπνεΐαν τόσον τελείαν ὅσον ἡ μικρόσωμος ὀρχηστρίς, ἥτις τὴν ὀρχησιν θεωρεῖ, ὡς λέγει, τοῦτ' αὐτὸ θρησκεῖαν.

Τὸ ἀτυόπλοισιν ἦτο ἔτοιμον ῥ' ἀναχωρήσῃ. Τὸ τρίτον σφύριγμα κλανθιμρόν, βραχνρόν, ὡς ῥὰ τὸ ἔπνιγε καρεῖς ὑπόκωφος Ἀγγιμός, μᾶς ἔρριψεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ φίλου μας, ὁ ὅποιος ἔφηνε μακρὰν, διὰ τὰ ὑπόδονα μέρη, ἀποῦ ἄφηνε ἐδῶ, διὰ παρτός, τὴν καρδίαν του, τὴν ψυχὴν του. Μετὰ τὰ δάκρυα τὰ ἀγνά, τὰ ἀδαμάντινα ἐρρίφθημεν ὅλοι ἔπειτα οἱ φίλοι του εἰς τὴν λέμβον, ἐνῶ αὐτὸς ἐπάρῳ εἰς τὴν κοπαστὴν, ἀπομονωθεὶς, ἐβύθισε τὴν ὥραιαν, τὴν ξανθὴν, τὴν ὡσεὶ μάρτυρος ὠχρὰν κεφαλὴν του εἰς τοὺς βραχιονάς του καὶ ἔκλειε τὸν χωρισμὸν καὶ ἔσειετο ὁλόκληρος, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἀνασυνθεῖσιν ἀγκυραν ἐπιπτον ἐπὶ τῆς θαλάσσης οἱ τελευταῖοι σταλαγμοὶ τοῦ ὕδατος. Καὶ ἡ λέμβος ἔφηνε, ἐνῶ τὰ δάκρυα ἐπλημμύριζαν τὸν φίλον μας καὶ μακρὰν ἐν πρῶτον φῶς, φῶς ἐλπίδος,

ἤρουντο ῥέον δρόμον ἀγνώστου μέλλοιτος εἰς τὰ εἰκοσι ὀκτὼ ἔτη του καὶ εἰς τὴν παιδικὴν καρδίαν του.

Πολλοὶ εἶπαν ὅτι ἡ συγκινητικωτέρα στιγμὴ εἶνε ὅταν ἀσπάζεταιται καθεὶς νεκρόν. Ὡς, ὑπάρχον καὶ στιγμαὶ καθ' ἃς ἀπεχωρίζεται τις

ζῶντα μὲ περισσότερα ἀπόγνωσις ἢ ἐὰν τὸν ἠσπάζετο νεκρόν. Ἀρκεῖ ὁ ζῶν αὐτός, ὅπως ὁ φίλος μου, νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸν τόπον εἰς τὸν ὅποιον ἀρθεῖ τὸ θείον του, τὸ ἰδιαικὸν του, μία κόρη αἰθερία ..

ΔΑΦΝΙΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Επὶ τῶν ῥερίπων τῶν Τράλλεων ἔπετράπη, ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου, ἡ ἀνασκαφὴ πρὸς προμήθειαν μαρμάρων διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ τεμένους Ραμαζᾶν πασᾶ. Οἱ αὐτοὶ δ' ἐργαζόμενοι ἐργάται σκάπτοντες πρὸ τινος ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ χριστιανικοῦ ναοῦ, ἀνεύρον εἰς βάθος τριῶν μέτρων δύο μαρμάρινα ἀγάλματα ἐξόχου τέχνης. Τὸ ἐν, ὅπερ εἶναι ἄνευ κεφαλῆς καὶ χειρῶν δυστυχῶς, παριστᾷ πιθανῶς τὴν θεὰν Ἀφροδίτην, ὡς ἐκ τῆς μεγαλοπρεποῦς καὶ ἡδυπαθοῦς αὐτῆς στάσεως καὶ τοῦ συνόλου τοῦ ἱματισμοῦ εἰκάζεται. Τὸ περιβάλλον τὴν θεὰν πολὺπτυχον ἱμάτιον καλύπτει αὐτὴν μέχρι τῆς ὀσφύος, τοῦ λοιποῦ αὐτῆς σώματος καθ' ὅλην τὴν μένοντος γυμνοῦ ἔκ τῆς ὀσφύος τὰ ἄκρα τοῦ ἱματίου, οὐτινος τὸ κράσπεδον εἶναι πεποικιλμένον καὶ θυσσανωτόν, πίπτουσιν ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ κατέρχονται ἐπιχαρίτως μέχρι τῆς στοργύλης βάσεως ἐφ' ἣς ἵσταται. Ἐπὶ τῶν μηρῶν διατηρεῖται τὸ ὅτιλο πεποικιλμένον ἀγγείου, ἐξ οὗ συμπεραίνεται, ὅτι ἡ θεὰ ἐκράτει ἀγγεῖον. Ἰχνος κόμης δὲν ὑφίσταται, οὔτε ἐπὶ τῶν νώτων, οὔτε ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐξ οὗ ἐξάγεται ὅτι ἡ κεφαλὴ ἐστῆρετο μὲ κόρυμβον. Ὁ βραχίον τῆς δεξιᾶς χειρὸς σώζεται κατὰ μέρος, μέχρι τεσσάρων δακτύλων, τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς οὐδὲν ὑπάρχοντος. Ἡ μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐπιβάλλουσα τῆς θεᾶς στάσις, τὸ ὀλίγον καμπύμενον γόνυ τοῦ δεξιοῦ αὐτῆς σκέλους καὶ ἐν γένει τὸ θελκτικὸν ἐκεῖνο παράστημα ἀποπνέει θεῖαν μεγαλοπρέπειαν καὶ χάριν, ἥνδ' ἀκαλιτέχνης τῆς περιωνύμου τῶν Τράλλεων σχολῆς ἐνέπνευσε διὰ τῆς θεσπεσίας σμίλης του εἰς τὸ ψυχρὸν ἐκεῖνο μάρμαρον.

Τὸ ἕτερον ἄγαλμα, ὅπερ καὶ καταδεικνύει λεπτοτέραν τέχνην, παριστᾷ νεανίαν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἔφηβον, περιβεβλημένον χλαμύδα ἐμποροποιμένην ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου καὶ κατερχομένην ἄνωθεν τῶν γονάτων. Ἡ πρὸς τ' ἀριστερὰ ἐπιχαρίτως κλίνουσα ὀλίγον κεφαλὴ του, τὸ ἔρεισμα τῆς ἀριστερᾶς ὀμοπλάτης ἐπὶ τοῦ παρακειμένου βάρους, τὸ ἐκφραστικὸν αὐτοῦ πρόσωπον, τὸ στήριγμα τοῦ ὅλου σώματος ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς καὶ ὁ ἐπ' αὐτοῦ ἐπαναπαύμενος ἀριστερὸς ποὺς, παριστᾷ νεανίαν ἀμεριμνῶς θεώμενον τὰ ἀπέναντι αὐτοῦ ἀντικείμενα, πρὸς ἃ ἀφελῶς μεδιᾷ. Ἐκ τοῦ ὄντος ἀριστουργήματος τούτου ἐλλείπουσι μόνον τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν, τοῦ δεξιοῦ ἐπιπροσθέτου ὄντος, ὡς τοῦτο δηλοῦται ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ ἐγκοπῆς. Ἀνωθεν ὅμως τῶν ἀστράγαλων διατηροῦνται οἱ ἱμάντες τῶν ὑποδημάτων, αἱ δὲ κνήμιν αὐτοῦ ἀποδεικνύουσιν ἐπεξεργασίαν οὐ τὴν τυχοῦσαν. Αἱ χεῖρες εἶναι ἀφανεῖς, κεκαλυμμέναι οὕτως ὑπὸ τῆς χλαμύδος. Καὶ ἡ μὲν δεξιὰ φαίνεται κατερχομένη καθέτως ἐπὶ τοῦ μηροῦ, ἡ δὲ ἀριστερὰ

διακρίνεται ἔξωθεν τῆς χλαμύδος ὅτι ἐπαναπαύεται ἐπὶ τοῦ στήθους. Ἡ περιβάλλουσα τὸ ὅλον χλαμύς ἀποτελεῖται ἐκ χονδροῦ ὑφάσματος, ὃς τοῦτο ἀποδεικνύουσιν αἱ σκληραὶ πλὴν μεγαλοπρεπέσταται αὐτοῦ πτυχαί, τοῦ ὅπερ παρέχει ὑπονοίας ὅτι ἡ παράστασις αὕτη τοῦ ἐφήβου ἐγένετο ἐν ᾧρα χειμῶνος ἢ μετὰ τὸ πέρας ἀγῶνος.

Τῆς θεᾶς τὸ ὕψος μέχρι τοῦ λαίμου εἶναι 1 μέτρον καὶ 80 ο/ο ἀπὸ τῆς βάσεως, τοῦ δὲ ἐφήβου 1 μ. καὶ 45 ο/ο.

Περὶ τῆς εὐρέτειος τῆς κεφαλῆς τῆς θεᾶς ὅσον καὶ τῶν χειρῶν αὐτῆς δὲν ὑπάρχουσιν ἐλπίδες, καθότι, ὡς ὑποτίθεται, τὰ ἀγάλματα ταῦτα εἶχον τεθῆ αὐτόθι ὡς ἔχουσι νῦν.

Ἀμφότερα ἀπεστάλησαν ἤδη ἐξ Αἰδινίου εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Πρὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν ὁ ἐν Βερολίῳ καθηγητῆς τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας Δρ. Κάουφμαν ἐπεχείρησε μερικὰς ἀνασκαφὰς, κατὰ Σεπτέμβριον 1888, πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ σώματος τῆς εἰς τὰς χεῖρας του εὕρισκόμενης ὠραίας κεφαλῆς τῆς Ἀφροδίτης. Ἀτυχῶς μεθ' ὅλας τὰς τότε προσπάθειάς καὶ ἀρεύνας, γενομένας ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιν τοῦ μακαρίτου ἀρχαιολόγου Χούμαν, οὐδὲν ἀνεκαλύφθη, μόνον δὲ ἐπετεύχθη, ἡ ἐκχωμάτωσις τοῦ χώρου τοῦ θεάτρου τῶν Τράλλεων ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἀρχαιολογικοῦ ἰνστιτούτου Δρ. Δαῖρπελδ. Οὐδὲν λοιπὸν παράδοξον τὸ εὐρεθὲν σήμερον ἀκέφαλον ἄγαλμα νὰ εἶναι ὁ ζητούμενος τότε κορμός.

— Ἐντὸς τῆς θαλάσσης παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνευρέθη κυθώτιον περιπεφραγμένον διὰ μολύβδου περιέχον μικρὸν δέμα ἱματίου κεκαλυμμένον διὰ παπύρου, φέροντος εἰς εἰκοσι Ἑλληνικοὺς στίχους προσευχῆν καὶ δύο μορίας ἐμβρύων. Τὰ ἔμβρυα ὑποτίθεται ὅτι εἶνε τοῦ 1ου Μ. Χ. αἰῶνος. Ἐν δὲ τῇ συνοικίᾳ Ἀμφουστῆ τῆς Ἀλεξανδρείας ἀνεκαλύφθη σειρά κατακομβῶν μετὰ τοιχογραφιῶν ἄριστα διατηρουμένων Πομπηϊκῶν ρυθμοῦ. Μία τούτων εἰκονίζει πλοῦα πολυεμικά Αἰγυπτιακά ἐν ναυμαχίᾳ.

— Ἀπέθινεν αἰφνιδίως ἐν Ἀθήναις ὁ καθηγητῆς τῆς ἀρχαιολογίας ἐν τῷ Ἑθν. Πανεπιστημίῳ Ἀντώνιος Οἰκονόμου. Ὁ μεταστάς ἐσπούδασεν ἐν Γερμανίᾳ δημοσίᾳ δαπάνῃ, διετέλεσε δὲ γυμνασιάρχης ἐν Θεσσαλονίκῃ. Διεκρίνετο διὰ τὸ εὐμεθόδον τῆς διδασκαλίας, καὶ πολλοῦ δ' εἰργάζετο συγγραμμάτων «Ἱστορίαν τῆς Τέχνης» ἣν ἀτυχῶς ἀφίνει ἀσυμπλήρωτον.

— Ὁ κ. Βίλχελμ ὠμίλησεν ἐν τῷ Γερμανικῷ ἰνστιτούτῳ περὶ ἐπιγραφῶν ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ κ. Δαῖρπελδ περὶ τῆς Τροίας παρὰ τῷ Ὀμήρῳ καὶ ἐν τῇ πραγματικότητι.

— Ἡ ἐν Γενούῃ ναυαγεραισιακὴ ἐταιρεία ἐδήλωσεν ὅτι ἀναλαμβάνει τὴν ἀνέλκυσιν τῶν ἐν τῷ βυθῷ Κυθήρων ἀρχαιοτήτων.